

Η ΕΡΓΑΣΙΑ, Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ

Στὴν Νότιον Ἀμερικὴ διηγούνται μίαν ὥραία παράδοσι :

Ὁ Θεὸς, λέγουν, ἔπλασε τοὺς ἀνθρώπους χωρὶς νὰ ἔχουν ἀνάγκη νὰ δουλεύουν.

Δὲν ἔχρειάζοντο μήτε ροῦχα, μήτε σπήτια, μήτε φαγητά καὶ ὅλοι ἐφθάναν τὰ ἑκατὸ χρόνια χωρὶς νὰ γνωρίζουν ἀρρώστεια.

Ἐπέρασαν ἀρκετὰ χρόνια. Μία μέρα, ὅταν ὁ Θεὸς ἐζήτησε νὰ δῇ πῶς ζοῦσαν οἱ ἄνθρωποι, παρετήρησεν, ὅτι ἀντὶ νὰ χαίρωνται τῇ Ζωῇ, καθένας ἐφρόντιζε μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό του, ὅτι ἐμάλλωναν ἀναμεταξύ τους καὶ ὅτι εἶχαν φθιάσῃ σ' ἓνα τέτοιο σημεῖο, ποῦ ὄχι μόνον δὲν ἦσαν εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν ζωὴ τους, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκαταρῶντο ἀκόμη.

Ἐσκέφθη ὁ Θεὸς καὶ εἶπε : ὅλ' αὐτὰ συμβαίνουν, γιὰτὶ ὁ καθένας φροντίζει μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ, γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸ κακὸ, τὰ κατάρφερε μὲ τέτοιο τρόπο ποῦ ἦτον ἀδύνατον εἰς τοὺς ἀνθρώπους νὰ ζοῦν εἰς τὸ ἐξῆς χωρὶς νὰ δουλεύουν. Γιὰ νὰ μὴν ὑποφέρουν ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὴν πείνα, ἠναγκάσθησαν νὰ σκεπασθοῦν μὲ ροῦχα, νὰ σκάψουν καὶ νὰ καλλιεργοῦν τὴ γῆ καὶ νὰ μαζεύουν τοὺς καρποὺς καὶ τοὺς σπόρους.

Ἡ δουλειὰ θὰ τοὺς ἐνώσῃ, ἐσκέφθη ὁ Θεός. Κανένας δὲ θὰ μπορέσῃ μόνος του νὰ κόψῃ καὶ νὰ κουβαλήσῃ ξύλα γιὰ νὰ κτίσῃ τὸ σπιτί του. Εἶνε ἀδύνατον ἓνας μοναχὸς του νὰ κάμῃ ἐργαλεῖα, νὰ σπείρῃ, νὰ θερίσῃ, νὰ ὑφάνῃ καὶ νὰ ράψῃ ροῦχα. Ἐννοεῖται ὅτι ὅσο περισσότεροι δουλεύουν μαζὺ, τόσο περισσότερα πράγματα θὰ ἐτοιμάζουν, τόσο πλεονέκτημα θὰ τοὺς εἶνε ἡ ζωὴ, τόσο σφιχτοτέρα θὰ εἶνε ἑνωμένοι. Πέρασε κάμποσος καιρὸς. Ὁ Θεὸς ἔρριξεν ἄλλη μιὰ ματιὰ στὸν κόσμον νὰ ἰδῇ πῶς ζοῦν οἱ ἄνθρωποι.

Ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι ἐξοῦσαν χειρότερον ἀπὸ πρὶν. Ἐδοῦλεσαν ἑνωμένοι, — γιὰτὶ δὲν μπορούσαν νὰ κάμουν ἀλλοιωτικά — ὄχι ὅμως καὶ ὅλοι μαζὺ ἦσαν χωρισμένοι σὲ μικρὰς-μικρὰς ομάδας καὶ κάθε ομάδα πολεμοῦσε ν' ἀρπάξῃ τὴ δουλειὰ ἀπὸ τὰ χέρια τῆς ἄλλης, καὶ ἔτσι ἐμπό-

διζεν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο νὰ χρησιμοποιήσῃ στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, ὅλον τὸν καιρὸ του καὶ ὅλας του τὰς δυνάμεις, καὶ αὐτὸ ἦταν γιὰ ὅλους κακό.

Ὅταν εἶδεν ὁ Θεὸς ὅτι μήτε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο δὲν ἔκαμνε τίποτε, ἐσυλλογίσθηκεν ὅτι θὰ ἦταν καλύτερα νὰ μὴν γνωρίζουν οἱ ἄνθρωποι πότε ἐγγίζει τὸ τέλος τῆς ζωῆς των, ἀλλὰ νὰ πεθαίνουν σὲ ὅποιανδήποτε στιγμή.

Καὶ τοὺς τὸ εἶπε : Τώρα ποῦ γνωρίζουν, πῶς μπορούν νὰ πεθαίνουν σὲ κάθε λεπτὸ ποῦ περνοῦν, σκέφθηκεν ὁ Θεός, δὲ θὰ μαλλώνουν πλεονέκτημα μεταξύ τους γιὰ τὰς φροντίδας τῆς ζωῆς, ἡ ὁποία σὲ κάθε στιγμή μπορεῖ νὰ σταματήσῃ, δὲ θὰ χάνουν πλεονέκτημα τὰς ὥρας τῆς ζωῆς των ποῦ εἶνε μετρημένες στὸν καθένα.

Συνέβηκεν ὅμως ὅπως διόλου τὸ ἐναντίον. Ὅταν ὁ Θεὸς ἐγύρισε νὰ νηπιᾷ πῶς περνοῦσαν οἱ ἄνθρωποι εἶδεν, ὅτι ἡ ζωὴ τους δὲν εἶχε καλυτερεύσῃ καθόλου. Οἱ δυνατότεροι, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι οἱ ἄνθρωποι μπορεῖ νὰ πεθάνουν σὲ κάθε στιγμή, ἐσκόλαβον τοὺς ἀδυνάτους, ἐσκότωναν μερικὸν καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ἐφοβέριζαν ὅτι θὰ τοὺς κάμουν τὸ ἴδιο. Καὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο οἱ δυνατοὶ καὶ οἱ κληρονόμοι των δὲν ἐδοῦλεσαν καθόλου καὶ ἐστενοχωροῦντο, γιὰτὶ δὲν ἤξευραν πῶς νὰ περάσουν τὴν ὥραν τους, οἱ ἀδύνατοι ἐδοῦλεσαν περισσότερον ἀπὸ τὰς δυνάμεις τους καὶ ἐβάρυνοντο γιὰτὶ δὲν εἶχαν καιρὸ νὰ ξεποστᾷσουν. Γι' αὐτὸ, καὶ ὁ δυνατὸς ἐφοβεῖτο τὸν ἀδύνατον καὶ ὁ ἀδύνατος ἔτρεμε τὸν δυνατὸν καὶ ὁ ἓνας μισοῦσε τὸν ἄλλον καὶ ἡ ζωὴ κατανοῦσε πλεονέκτημα πολὺν δυστυχισμένη. Βλέποντας τοῦτο ὁ Θεός, καὶ γιὰ νὰ διορθώσῃ τὰ πράγματα, ἀπεφάσισε νὰ μεταχειρισθῇ ἓνα τελευταῖον μέσον : ἔστειλε δηλαδὴ στοὺς ἀνθρώπους κάθε λογῆς ἀρρώστεια. Γιὰτὶ ἐσκέφθη ὅτι, ἐὰν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἦσαν ὑποκείμενοι στὰς ἀρρώστειαι, θὰ νοιωθάν, ὅτι οἱ μεγάλοι πρέπει νὰ λυποῦνται τοὺς μικροὺς καὶ νὰ τοὺς βοηθοῦν γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσουν καὶ οἱ μικροὶ, ὅταν αὐτοὶ θάρρυσαν.

Κι' ἄφησεν ὁ Θεός, ἀκόμη μιὰ φορὰ, ἐλευθέρους τοὺς ἀνθρώπους. Ἀλλ' ὅταν ἐγύρισε νὰ ἰδῇ

πῶς ζοῦσαν, τώρα ποῦ ἦσαν ὑποκείμενοι στὲς ἀρρώστειες, εἶδεν, ὅτι ἡ ζωὴ τους ἦταν ἀκόμη χειρότερη. Διότι αὐτὲς ἀκόμη ἢ ἀρρώστειες ποῦ ἔπρεπε, κατὰ τὴν ιδέαν Του, νὰ ἐνώσουν τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ἐχώριζεν ἀκόμη πὺ πολὺ. Ἐκεῖνοι, ποῦ μὲ τὴν βίαν ἠνάγκαζαν τοὺς ἄλλους νὰ δουλεύουν, μὲ τὴν βίαν τοὺς ἠνάγκαζαν νὰ τοὺς περιποιῶνται, ὅταν ἦσαν ἄρρωστοι, ἐνῶ αὐτοὶ οὔτε κἀν ἐκύτταζαν τοὺς ἀρρώστους. Κ' ἐκεῖνοι ποῦ ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ δουλεύουν γιὰ ἕνα κύριο καὶ νὰ προσέχουν, καὶ τοὺς ἀρρώστους του, δὲν ἐν-καιροῦσαν νὰ περιποιηθοῦν τοὺς ἰδικούς των ἀρρώστους καὶ τοὺς ἄφιναν χωρὶς καμμιά βοήθεια. Καὶ γιὰ νὰ μὴ χάνουν οἱ ἰσχυροὶ τὰ διασκεδάσεις των, ἐξ αἰτίας τῶν ἀρρώστων, τοὺς ἔστελναν σὲ κάτι σπῆτια, ὅπου ἔπασχαν καὶ ἀπέθνησκαν χωρὶς νὰ ἔχουν ὁλόγυρά των κανένα πρόσωπο συγγενικὸ, χωρὶς νὰ χυθῇ κανένα δάκρυ γι' αὐτοὺς, ἀλλὰ ἀπέθνησκαν σὺν χέρια ἀνθρώπων πληρωμένων γιὰ νὰ τοὺς προσέχουν, οἱ ὅποιοι τοὺς ἐπεριποιῶντο ὅχι μόνον χωρὶς καμμιά συμπάθεια, ἀλλὰ μὲ ἀηδία. Καὶ ἐπειδὴ ἡ περισσότερες ἀρρώστειες ἦσαν μολυσματικὲς, οἱ ἄνθρωποι ἐφοβοῦντο μήπως ἀρρωστήσουν καὶ αὐτοὶ, καὶ γι' αὐτὸ, ὅχι μόνον δὲν ἐπλησίαζαν τοὺς ἀρρώστους ἀλλὰ ἔφευγαν μακριὰ καὶ ἀπὸ ἐκείνους ἀκόμη ποῦ τοὺς ἐνοσῆ-

λευσαν. Τότε πλέον ὁ Θεὸς εἶπε: Ἐφ' οὗ καὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, δὲν μποροῦν νὰ ἐννοήσουν οἱ ἄνθρωποι εἰς τί συνίσταται ἡ εὐτυχία τους, ἢ συμβιβαστοῦν οἱ ἴδιοι μὲς τὲς δυστυχίες τους.

Καὶ τοὺς ἐγκατέλειψε.

Ἐφ' οὗ οἱ ἄνθρωποι ἔμειναν μόνοι, ἔζησαν ἀρκετὸν καιρὸ χωρὶς νὰ καταλάβουν τί τοὺς ἐχρειάζετο γιὰ νὰ εἶνε εὐτυχεῖς. Καὶ μόνο σ' αὐτὰ τὰ στεγνὰ χρόνια, μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἄρχισαν νὰ καταλαβαίνουν, ὅτι ἡ δουλεία δὲν πρέπει νὰ εἶνε μήτε φόβητρο γιὰ τοὺς δυνατοὺς, μήτε καταναγκαστικὸ πρᾶγμα γιὰ τοὺς μικροὺς, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶνε ἔργον κοινὸ, ἔργον εὐχάριστο, ποῦ νὰ ἐνώνῃ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ἄρχισαν νὰ καταλαβαίνουν, πῶς τὸ μόνο πρᾶγμα τὸ ὁποῖον μπροστὰ στὸν θάνατο, ὁ ὁποῖος σὲ κάθε στιγμή φοβερίζει τὸν καθένα, ἢ μόνη λογικὴ προᾶξις κάθε ἀνθρώπου εἶνε νὰ περνᾷ ἡσυχὰ καὶ ἀγαπημένα τὰ χρόνια, τοὺς μῆνες, τὲς ὥρες, τὰ λεπτά, ποῦ εἶνε μετρημένα στὸν καθένα. Ἄρχισαν νὰ καταλαβαίνουν πῶς ἢ ἀρρώστειες ὅχι μόνον δὲν πρέπει νὰ εἶνε αἰτία χωρισμοῦ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ὅτι πρέπει νὰ εἶνε ἡ δύναμις ἐκείνη ἢ ὅποια νὰ τοὺς ἐνώνῃ, ἢ δύναμις ἐκείνη ἢ ὅποια νὰ σκορπίζῃ τὴν ἀγάπην ἀνάμεσόν τους.

Ἀλεξάνδρεια

Μετάφρ. I. X.

ΝΕΡΑΪΔΑ

Στὸ μυρωμένο μου νησι
μὲ τῆς ροδοδαφνοῦλες
λένε μὲ χάρι περισσὴ
κάτι καλὲς κυροῦλες,

Πῶς εἰς τὸ δρόμο σου ἂν φανῇ
Νεραῖδα τὸ βράδυ
σοῦ κλέβει ἀμέσως τὴ φωνή
καὶ φεύγει σὺν σκοτιάδι.

Καὶ ὅμως πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ!
σὰν εὐρεθῶ μπροστὰ σου
καὶ ἰδῶ ἕνα βλέμμα χαρωπὸ
νὰ φέγγῃ στὴ θωριά σου

Ἄς εἶναι μέρα εἴτε νυχτιά
Νεραῖδα, παρθένα,
πέρν' ἢ φωνή μου γοητιὰ
καὶ τραγουδᾷ γιὰ σένα.

Ἀλεξάνδρεια

K. N. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ